

தமிழ்நாடு அரசு வேலைவாய்ப்பு மற்றும் பயிற்சித்துறை

பிரிவு : TNPSC Group I தேர்வு
பாடம் : வரலாறு
பகுதி : சமூகப் பொருளாதார காரணிகளில் பிரிட்ஷ் ஆட்சியின் விளைவு

காப்புரிமை

தமிழ்நாடு அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் குரூப்-1 முதல்நிலை மற்றும் முதன்மை தேர்வுகளுக்கான கானொலி காட்சி பதிவுகள், ஒலிப்பதிவு பாடக்குறிப்புகள், மாதிரி தேர்வு வினாத்தாள்கள் மற்றும் மென்பாடக்குறிப்புகள் ஆகியவை போட்டித் தேர்விற்கு தயாராகும் மாணவ, மாணவிகளுக்கு உதவிடும் வகையில் வேலைவாய்ப்பு மற்றும் பயிற்சித் துறையால் மென்பொருள் வடிவில் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்மென்பாடக் குறிப்புகளுக்கான காப்புரிமை வேலைவாய்ப்பு மற்றும் பயிற்சித் துறையைச் சார்ந்தது என தெரிவிக்கப்படுகிறது.

எந்த ஒரு தனிநபரோ அல்லது தனியார் போட்டித் தேர்வு பயிற்சி மையமோ இம்மென்பாடக் குறிப்புகளை எந்த வகையிலும் மறுபிரதி எடுக்கவோ, மறு ஆக்கம் செய்திடவோ, விற்பனை செய்யும் முயற்சியிலோ ஈடுபடுதல் கூடாது. மீறினால் இந்திய காப்புரிமை சட்டத்தின் கீழ் தண்டிக்கப்பட ஏதுவாகும் என தெரிவிக்கப்படுகிறது. இது முற்றிலும் போட்டித் தேர்வுகளுக்கு தயார் செய்யும் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படும் கட்டணமில்லா சேவையாகும்.

ஆணையர்,

வேலைவாய்ப்பு மற்றும் பயிற்சித் துறை

சமூகப் பொருளாதார காரணிகளில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் விளைவு

இந்தியாவில் தொழில்துறை வளர்ச்சி

பிரிட்டிஷ் வணிகக் கொள்கையானது உள்நாட்டுத் தொழில்துறையைப் பெரும் எண்ணிக்கையாக்கியது. இந்தியாவைத் தொழில்மயமாக்குதல் பிரிட்டிஷ் கொள்கையின் ஒரு பகுதி அல்ல. மற்ற காலனிகளைப் போலவே இந்தியாவும் ஒரு மூலப்பொருள் கொள்முதல் செய்யும் பகுதியாகவும் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கான சந்தையாகவும் கருதப்பட்டது. இதுமட்டுமின்றி, முதல் உலகப்போரின் போதும் பொருளாதாரப் பெருமந்தம் போன்ற சில எதிர்பாராத சந்தர்ப்பங்கள் காரணமாகவும் இந்தியாவில் தொழில்துறை விரிவாக்கம் ஏற்பட்டது. 1854-இல் பம்பாயில் கவஸ்கீ நானாபாய் தவர் (1815-73) என்ற பார்சி இனத்தைச் சேர்ந்த இந்தியரே பருத்தி ஆலையை முதன்முதலில் தொடங்கினார். இது பாம்பே ஸ்பின்னிங் அண்ட் வீவிங் கம்பெனி என்று அறியப்பட்டது. நகரத்தின் முன்னணி வர்த்தகர்கள்,

பெரும்பாலும் பார்சிக்கள், இந்த முயற்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்தனர். அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் (1861-65) பருத்தி விவசாயம் செய்தோருக்கு ஒரு வரம். ஆனால் உள்நாட்டுப் போருக்குப்பின் பிரிட்டன் அமெரிக்காவிலிருந்து தொடர்ந்து பருத்தி இறக்குமதி செய்ததால் இந்தியப் பருத்தி விவசாயிகள் துயரத்திற்குள்ளாயினர். ஆனால், ஜரோப்பியர்கள் பருத்தியின் மலிவான, அபரிதமான உற்பத்தியில் இந்தியாவில் ஜவுளித் தொழிற்சாலைகளைத் துவக்கினர். இந்தியத் தொழில் முனைவோரால் அகமதாபாத் ஜவுளி ஆலைகள் நிறுவப்பட்டதும், அகமதாபாத் மற்றும் பம்பாய் ஆகியவை பருத்தி ஆலைகளின் முக்கிய மையங்களாக மாறின. 1914 ஆம் ஆண்டில் பம்பாய் மாகாணத்திற்குள் 129 நூற்பு, நெசவு மற்றும் பிற பருத்தி ஆலைகள் இருந்தன. 1875-76 க்கும் 1913-14 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இந்தியாவில் பருத்தி ஜவுளி ஆலைகள் எண்ணிக்கை 47 லிருந்து 271 ஆக அதிகரித்தது.

இந்தியாவில் தொழில்துறையை நிறுவுவதில் ஒரு முக்கியமான மைல்கல் இந்தியாவின் இருப்புப்பாதை விரிவாக்கமும் புகைவண்டிப் போக்குவரத்து அதிகரித்ததுமேயாகும். முதல் பயணிகள் ரயில் 1853 இல் பம்பாய்க்கும் தானேவுக்குமிடையே இயங்கியது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பத்தாண்டில் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய பொறியியல் தொழில் இரயில்வே ஆகும். பிரிட்டிஷாரால்

நிர்வகித்து, ரயில்வே நிறுவனங்களால் நடத்தப்பட்ட இந்த நிறுவனத்தில் 1911 இல் 98,723 நபர்கள் பணியில் இருந்தனர். இரயில்வே, இதரப் போக்குவரத்து மற்றும் தொலைத்தொடர்பு வசதிகளின் வருகை பல்வேறு துறைகளின் வளர்ச்சிக்கு உதவியது.

இந்தியாவில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி மற்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சணல் உற்பத்தி மற்றொரு தொழில் ஆகும். முதல் சணல் உற்பத்தி ஆலை கல்கத்தாவில் 1855இல் நிறுவப்பட்டது. சணல் தொழில் வளர்ச்சி மிகவும் விரைவாக இருந்ததால் 1914 ஆம் ஆண்டில் கல்கத்தா மாகாணத்தில் மட்டும் 64 ஆலைகள் இருந்தன. இருப்பினும், பாம்பே துணி ஆலைகள் போலன்றி, இந்த ஆலைகள் ஐரோப்பியர்களுக்குச் சொந்தமானவை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொழில்துறை வளர்ச்சி முக்கியமாகப் பருத்தி, சணல் போன்ற பல துறைகளில் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், இதனை மடைமாற்றப் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. உதாரணமாக, 1843 இல் ரவீந்திரநாத் தாகூரின் தாத்தா துவாரகநாத் தாகூர் (1794-1847) என்பவரால் ராய்குஞ்சு என்ற இடத்தில் பெங்கால் நிலக்கரி நிறுவனம் நிறுவப்பட்டது. 1892-க்குப் பிறகு நிலக்கரி உற்பத்தித் துறையின் வளர்ச்சி வேகமெடுத்து முதல் உலகப்போரின் போது உச்சத்தையெட்டியது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இந்தியாவில் தொழில்துறை மாற்றுப்பாதையில் விரிவுபடத் தொடங்கியது. 1907 இல் பீகாரிலுள்ள சாகி நகரில் டாடா குழுமத்தால் டாடா இரும்பு மற்றும் எஃகு நிறுவனம் (TISCO) - முதன்முதலில் சுதேசி இயக்கத்தின் ஒரு நிகழ்வாக அமைக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்னர், 1875-இல் ஐரோப்பியர்கள் குழு ஒன்று வங்காள இரும்பு நிறுவனத்தை நிறுவ முயற்சித்தது. இதைத் தொடர்ந்து 1889 இல் வங்காள இரும்பு மற்றும் எஃகு ஆலை அமைக்கப்பட்டது. இருப்பினும், இந்தத் துறையில் உள்ள மற்ற முயற்சியாளர்களைவிட டாடா மிக உன்னத நிலையை அடைந்துள்ளது. அதன் உற்பத்தி 1912-13 இல் 31,000 டன்னிலிருந்து 1917-18 இல் 1,81,000 டன்னாக அதிகரித்துள்ளது.

முதல் உலகப் போர் நாட்டைத் தொழில் மயமாக்குவதற்கு ஒரு இடைக்காலத் தடையாய் இருந்தது. முதல் முறையாக, பிரிட்டனின் கிழக்கு நோக்கிய திட்டமிடலுக்கு ஜப்பான் சவாலாய் இருந்தது. பாரம்பரியமிக்க வர்த்தகப் பாதைகள் தாக்குதலுக்கு உள்ளாகலாமென்பதால் தன் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய இந்தியாவில் தொழில்துறையின் வளர்ச்சி அவசியம். எனவே, பிரிட்டன் தனதுக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த இந்திய முதலீட்டாளர்களுக்கு சில சலுகைகள் வழங்கியது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் ஒப்பீட்டுத் தளர்வுக் கட்டுப்பாடு மற்றும் போரினால் கிடைத்த உள்நாட்டுச் சந்தை விரிவாக்கம், தொழில்மயமாக்கலை எளிதாக்கியது. முதல் முறையாக 1916இல் ஒரு தொழில்துறை ஆணையம் நியமிக்கப்பட்டது. போர் காலத்தில் பருத்தி மற்றும் சணல் தொழில்கள் அதிக வளர்ச்சியைக் காட்டின. இக்காலத்தில் எஃகு தொழில்துறையானது கணிசமான வளர்ச்சியைக் கொண்ட மற்றொரு துறை ஆகும்.

மேலும் வளர்ச்சியடைந்த தொழில் நிறுவனங்கள் காகிதம், வேதிப்பொருட்கள், சிமெண்ட், உரங்கள், தோல் பதனிடுதல், முதலியன. 1882 ஆம் ஆண்டில் லக்னோவில் முதல் காகித ஆலை இந்திய முதலாளிகளால் - கூப்பர் பேப்பர் மில் என்ற பெயரில் அமைக்கப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து

ஐரோப்பியர்களால் இதகர் காகித ஆலை மற்றும் பெங்கால் காகித ஆலை நிறுவப்பட்டது. 1904 இல் மதராஸ் நகரில் தென்னிந்திய தொழிற்சாலை நிறுவனம் சிமெண்ட் உற்பத்தியைத் தொடங்கியது. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தோல் புதனிடும் தொழிற்சாலைகள் தொடங்கப்பட்டன. 1860இல் கான்பூரில் அரசால் ஒரு தோல் புதனிடும் தொழிற்சாலை அமைக்கப்பட்டது. 1905-இல் முதன் முதலாக இந்தியருக்குச் சொந்தமான தேசிய தோல் புதனிடும் தொழிற்சாலை ஒன்று கல்கத்தாவில் அமைக்கப்பட்டது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மைசூர் கோலார் தங்கச் சுரங்கத்தில் தங்கம் வெட்டியெடுக்கும் பணி தொடங்கப்பட்டது.

போர்களுக்கு இடைப்பட்ட காலப்பகுதி உற்பத்தித் தொழில்களின் வளர்ச்சியைப் பதிவு செய்துள்ளது. ஆச்சரியத்தக்க வகையில் பிரிட்டன் மற்றும் உலக சராசரியை விடவும் இந்தியத் தொழில்களின் வளர்ச்சி சிறப்பாக இருந்தது. 1923-24 இல் ஒரு சிறிய தடுமாற்றத்திற்குப் பிறகு, நெசவுத் தொழில் சிறப்பாக செயல்படத் தொடங்கியது. போர்களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில், தறிகள் மற்றும் சுழல் அச்சுக்கள் எண்ணிக்கையில் கணிசமாய் உயர்ந்தன.

1929-30 களில் இந்தியாவில் 44 சதவீதம் வெளியில் இருந்து நுகர்வு செய்யப்பட்ட பருத்திப் பொருட்கள் 1933-34 இல் பெருமந்த நிலைக்குப் பின்னர், 20.5 சதவிகிதமாகக் குறைந்து விட்டது. வளர்ச்சியைப் பதிவு செய்த ஏனைய இரண்டு தொழில்கள் சர்க்கரை உற்பத்தியும் சிமெண்ட் உற்பத்தியும் ஆகும் போர்களுக்கு இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் கப்பல் தொழிலும் வளர்ச்சியைக் கண்டது. சிந்தியா நீராவிக் கப்பல் கம்பெனி லிமிடெட் (1919) ஏனையவற்றிற்கு முன்னோடியாக இருந்தது. 1939 இல், அவர்கள் பிரிட்டிஷாரின் பம்பாய் நீராவிக் கப்பல் நிறுவனத்தையும் வாங்கிவிட்டனர். இந்த துறையில் எட்டு இந்திய நிறுவனங்கள் செயல்பட்டு வந்தன. இரண்டாம் உலகப் போருடன் ஒரு புதிய கட்ட உற்பத்தி துவங்கி, அது இயந்திர உற்பத்தி, விமானப் போக்குவரத்து, ரயில்பெட்டி, ரயில் எஞ்சின் உற்பத்தி மற்றும் பலவற்றிற்கான உற்பத்தித் தொழில்களாய் விரிவடைந்தது.

பொருளாதாரப் பெருமந்தத்தின் போது தமிழ்நாட்டில் தொழில்துறை வளர்ச்சி

சென்னை மாகாணத்தில் தொழில்துறை வளர்ச்சி கணிசமானதாக இருந்தது. கோயம்புத்தூரில், 1896 இல் ஸ்டீன்ஸ் மில் (கோயம்புத்தூர் நூற்பு மற்றும் நெசவு ஆலை) நிறுவப்பட்ட பின் வேறு எந்த ஆலைகளும் வரவில்லை. பொருளாதாரப் பெருமந்தத்தால் ஏற்பட்ட நிலத்தின் விலை வீழ்ச்சி, குறைந்த ஊதியத்தில் தொழிலாளர்கள், குறைந்த வட்டி விகிதத்தில் கடன்போன்றவை கோயம்புத்தூரில் ஜவுளித்துறையின் விரிவாக்கத்திற்கு வழிவகுத்தன. 1929-37 களில் கோயம்புத்தூரில் இருபத்து ஒன்பது ஆலைகள் மற்றும் விதை நீக்கும் தொழிற்சாலைகள் தோன்றின. 1932-இல் கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் மதுக்கரை என்ற இடத்தில் சிமெண்ட் தொழிற்சாலை தொடங்கப்பட்டது. இது மாநிலத்திற்கே ஊக்கம் தருவதாயிருந்தது. 1931-1936-க்கு இடையில் மாகாணத்தில் உள்ள சர்க்கரை ஆலைகளின் எண்ணிக்கை இரண்டிலிருந்து பதினொன்றாய் உயர்ந்தது. இதே காலத்தில் அரிசி ஆலைகள், எண்ணெய் ஆலைகள் மற்றும் சினிமா நிறுவனங்களின் பெருக்கமும் அதிகரித்தது.

வருவாய் நிர்வாகம், பிரிட்டிஷாரின் பொருளாதாரக் கொள்கை

பிரிட்டிஷாரின் வேளாண் கொள்கை

இந்தியா வேளாண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாடு என்பது அனைவரும் அறிந்ததே! பெரும்பான்மை மக்கள் தங்களின் வாழ்வாதாரமாக வேளாண்மையை நம்பியுள்ளனர். மகசூல் நன்றாக இருந்தால் செல்வம் செழிக்கும். இல்லையேல் பசியும் பஞ்சமும் தலைவிரித்தாடும்.

18 ஆம் நூற்றாண்டு வரை, இந்தியாவில் வேளாண்மைக்கும் குடிசைத் தொழில்களுக்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. உலகின் பெரும்பாலான நாடுகளைவிட இந்தியா வேளாண்மையில் செழித்திருந்தது. அதேபோல் கைத்தொழில் உற்பத்தியிலும் உலகின் முக்கிய இடத்தை அது பெற்றிருந்தது. ஆனால், பிரிட்டிஷார் கைத்தொழிலை நசுக்கியதோடு, புதிய நில உடைமை முறைகள், வருவாய் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தி வேளாண் கட்டமைப்பையே மாற்றியமைத்தனர்.

இந்தியாவின் தேசிய வருமானம், அயல்நாட்டு வாணிபம், தொழில் விரிவாக்கம் போன்ற பல் வேறு பொருளாதார நடவடிக்கைகளும் நாட்டின் வேளாண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டே நடைபெற்றன. ஆனால் பிரிட்டிஷாரின் கொள்கைகள் நிலவரியை எப்படி வசூலிப்பது என்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தன. இந்தியக் குடியானவர்களின் நலன்களை அவர்கள் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. காலங்காலமாக பின்பற்றப்பட்டு வந்த வருவாய் முறை புறக்கணிக்கப்பட்டது. அதற்குப் பதில் வருவாய் திரட்டுகின்ற இரக்கமற்ற கொள்கையை அவர்கள் பின்பற்றினார்கள்.

தங்களது வருகைக்குப்பின், பிரிட்டிஷார் மூன்று வகை நிலஉடைமை முறைகளை பின்பற்றினர். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த மொத்த நிலப்பரப்பில் சுமார் 19 சதவிகிதம் ஜமீன்தாரி முறை அல்லது நிலையான நிலவரித் திட்டத்தின் கீழ் இருந்தது. வங்காளம், பீகார், காசி, வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணத்தின் நடுப்பகுதி, வடக்கு கர்நாடகம் ஆகிய பகுதிகள் இவற்றில் அடங்கும். சுமார் 30 சதவிகித நிலப்பரப்பில் மகல்வாரி முறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணத்தின் பெரும்பகுதி, மத்திய மாகாணங்கள், பஞ்சாப் ஆகிய பகுதிகளில் ஒரு சில மாற்றங்களுடன் இம்முறை பின்பற்றப்பட்டது. எஞ்சிய 51 சதவிகித நிலப்பரப்பில் இரயத்துவாரி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சென்னை, பம்பாய் மாகாணங்கள், அஸ்ஸாம், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பிற பகுதிகள் இம்முறையின் கீழ் வந்தன.

நிலையான நிலவரித்திட்டம்

காரன்வாலிஸ் பிரபுவின் மிக முக்கியமான நிர்வாக சீர்திருத்தம் அவர் வங்காளத்தில் அறிமுகப்படுத்திய நிலையான நிலவரித் திட்டமாகும். பின்னர், இது பீகார், ஒரிசா பகுதிக்கும் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் அதிக தொகைக்கு ஏலம் எடுப்பவருக்கு ஆண்டுக் குத்தகை விடும் முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். இதனால், நிர்வாகக் குழப்பம் ஏற்பட்டது.

காரன்வாலிஸ் நியமனத்தின் போது, வணிகக் குழு மற்றும் சாகுபடியாளர்கள் ஆகிய இருவரது நலன்களைப் பாதுகாக்கும் வகையில் நிலவருவாய் திட்டத்தில் நிலவும் சிக்கல்களுக்கு நிறைவான,

நிலையான தீர்வு காணும்படி இயக்குனர்கள் அவருக்கு அறிவுறுத்தினர். எனவே, தலைமை ஆளுநர் பொறுப்பேற்றவுடன் அவர் வங்காளத்தில் நிலவிய நிலஉடைமை மற்றும் குத்தகை ஆகிய விவரங்களை ஆய்வு செய்தார். இதற்கு மூன்றாண்டு காலம் பிடித்தது. தனது சக பணியாளர்களான சர் ஜான் ஷோர், ஜேம்ஸ் கிரான்ட் போன்றோருடன் நீண்ட விவாதம் நடத்திய பிறகு அவர் ஆண்டுக் குத்தகை விடும் முறையை இரத்து செய்வது என முடிவெடுத்தார். அதற்குபதில் புத்து ஆண்டுகளுக்கு குத்தகை என்ற முறையை நடைமுறைப்படுத்தினார். இதுவே, பின்னர் நிரந்தரமாக அறிவிக்கப்பட்டது. நிரந்தர நிலவரித் திட்டத்தின் முக்கிய கூறுகள்:

1. வங்காளத்தின் ஜமீன்தார்கள், அவர்கள் முறையாக கிழக்கிந்திய வணிகக் குழுவிற்கு வரி செலுத்தும் காலம் வரை, நிலத்துக்கு உடைமையாளர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர்.
2. வணிகக் குழுவிற்கு ஜமீன்தார்கள் செலுத்த வேண்டிய வரி நிலையாக நிர்ணயிக்கப்பட்டு, அது எந்த சூழ்நிலையிலும் உயர்த்தப்பட மாட்டாது என்றும் உறுதியளிக்கப்பட்டது. அதாவது கிழக்கிந்திய வணிகக்குழு மொத்த வருவாயில் 89 சதவிகிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு எஞ்சியதை ஜமீன்தார்களுக்கு விட்டுக் கொடுத்தது.
3. நிலத்தை உழுத குடியானவர்கள் குத்தகையாளர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.
4. இத்திட்டத்தின்படி, ஆட்சித்துறை, நீதித்துறை பொறுப்புகளிலிருந்து ஜமீன்தார்கள் விடுவிக்கப்பட்டார்கள்.

மிகவும் அவசர அவசரமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதற்காக, காரன்வாலிசின் நிலையான நிலவரித் திட்டம் பெரிதும் விமர்சிக்கப்பட்டது. நிலங்களை அளக்கவோ அல்லது அவற்றின் மதிப்பை ஆய்வு செய்யவோ எந்த முயற்சியும் எடுக்கப்படவில்லை என்பது இத்திட்டத்தின் மிகப்பெரிய குறைபாடாகும். ஏற்கனவே வசூலிக்கப்பட்டு வந்த வரிகளின் அடிப்படையில் ஏறத்தாழ அரைகுறையாகவும் வரி மதிப்பீடு செய்யப்பட்டது. ஜமீன்தார்களும், உழவர்களும் இத்திட்டத்தினால் பாதிக்கப்பட்டனர். இத்திட்டத்தின் கீழ் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரித்தொகை மிகவும் அதிகமாக இருந்தமையால் பல ஜமீன்தார்கள் வரி கட்டத் தவறியதால் அவர்களுடைய சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. அவர்களது நிலை மோசமாகியது. அதே சமயம் பணவசதி மிக்க ஜமீன்தார்கள் ஆடம்பர வாழ்க்கை நடத்தினர், கிராமங்களைவிட்டு நகரங்களுக்கு குடிபெயர்ந்தனர்.

வரி வசூலிக்கும் பொறுப்பை தங்களது முகவர்களிடம் விட்டுச் சென்றதால், உழவர்களை அவர்கள் கசக்கிப் பிழிந்து சட்டத்துக்குப் புறம்பான வரிகளை அவர்களிடமிருந்து வசூலித்தனர். இதனால், குடியானவர்கள் பெரும் துன்பங்களை அனுபவித்தனர். காரன்வாலிஸ் கொண்டுவர எண்ணிய நட்புமிக்க நிலப்பண்ணை முறை தோல்வியடைந்தது என்றே கூறவேண்டும். ஜமீன்தாரி வாக்கம் உழவர்களுக்கு எந்த நன்மையும் செய்யவில்லை என்று பேடன் பவுல் குறிப்பிடுகின்றார். தொடக்கத்தில், வணிகக் குழுவிற்கு நிதியளவில் பயன் கிடைத்த போதிலும், தொலைநோக்கில் வணிகக் குழுவிற்கு பெருந்த நட்புமே ஏற்பட்டது. நிலங்களில் உற்பத்தி பெருகினாலும்கூட நிலவரி ஏற்கனவே நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட்டதால் வருவாய் சொற்பமாகவே இருந்தது. பிரிட்டிஷாருக்கு முன்பு இருந்த

முறைப்படி விளைச்சலில் ஒரு பங்கு நிலவரியாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்ததை நாம் இங்கே நினைவு கூறவேண்டும்.

இருப்பினும், வங்காள அரசுக்கும் ஜமீன்தார்களுக்கும் இத்திட்டம் ஒரு வரப்பிரசாதமாகவே அமைந்தது. சீரான வருமானம் கிடைத்ததால் வணிகக் குழுவின் அரசாங்கம் நிலையாக இயங்க முடிந்தது. ஜமீன்தார்கள் குத்தகைதாரர்களின் உழைப்பில் செல்வச் செழிப்பில் திளைத்தனர்.

இரயத்துவாரி முறை

சென்னை, பீகார், பம்பாய், அஸ்ஸாம் பகுதிகளில் இரயத்துவாரி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சர் தாமஸ் மன்றோ சென்னை மாகாணத்தில் இதனைக் கொண்டு வந்தார். இந்த முறையின்கீழ் குடியானவரே நிலத்தின் உடைமையாளராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டார். குடியானவருக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையே ஜமீன்தார் போல எந்தவொரு இடைத்தரகரும் இல்லை. குடியானவர் தொடர்ந்து வரிசெலுத்தும் காலம் வரை அவர் நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட மாட்டார். மேலும், நிலவரி 20 முதல் 40 ஆண்டுகளுக்கு நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. ஒவ்வொரு குடியானவரும் அரசாங்கத்திற்கு தாமே நேரடியாக வரி செலுத்த வேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது. இருப்பினும், இந்த திட்டமும் தோல்வியிலேயே முடிந்தது. ஒரு ஒழுங்கான முறையில் வரிவசூலிப்பது கடினமாக இருந்தது. வரி கட்டாவிட்டாலோ, தாமதமானாலோ, வருவாய் அதிகாரிகள் கடுமையான முறைகளைப் பயன்படுத்தினர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மகல்வாரி முறை

பஞ்சாப், மத்திய மாகாணங்கள், வடமேற்கு மாகாணங்களில் சில பகுதிகள் ஆகியவற்றில் 1833 ஆம் ஆண்டு மகல்வாரி முறை அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இம்முறையின்படி, கிராமம் அல்லது ஓரிரு கிராமங்கள் அடங்கிய மகல் அரசுக்கு வரி செலுத்தும் பொறுப்பை மேற்கொள்ளும் கிராமத்திலுள்ள நிலங்கள் கிராம சமுதாயத்துக்கே சொந்தம் என்பதால், அரசாங்கத்துக்கு வரிசெலுத்த வேண்டிய பொறுப்பும் கிராமத்தையே சார்ந்தது என்று விதிக்கப்பட்டது. வரி நிர்ணயம் செய்வதற்கு முன்பு கிராம நிலங்கள் அனைத்தும் அளக்கப்பட்டன. மகல்வாரி திட்டத்தின் கீழ் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரியும் அதிகபட்சமாகவே காணப்பட்டது.

இத்திட்டத்தின்படி கிராம சமுதாயத்துக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையில் தரகர்கள் எவரும் இல்லை. சில இடங்களில் நீர்ப்பாசன வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. ஆனால், அவற்றின் பலன்கள் அனைத்தும் அரசாங்கத்துக்கே கிடைத்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்திய கைத்தொழில்கள் மீது பிரிட்டிஷாரின் கொள்கை

16 ஆம் நூற்றாண்டு முதற்கொண்டு ஐரோப்பிய வணிக குழுக்கள் இந்தியாவிற்கு வரத் தொடங்கின. தொடக்கத்தில் அவர்களுக்குள் பலத்த வாணிகப் போட்டி நிலவியது. இந்திய வணிகத்தை தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவர அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பாடுபட்டனர். ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்திய வணிகக் குழுவும் அத்தகைய நோக்கத்தோடுதான் செயல்பட்டது. தனது முற்றுரிமையை நிலைநாட்டி

மொத்த லாபத்தையும் தாமே பெறவேண்டும் என அது பாடுபட்டது. அதில் வெற்றியும் பெற்றது. 1833 ஆம் ஆண்டு பட்டயச் சட்டம் இந்தியாவில் வணிகக் குழுவின் வணிகத்துக்கு முடிவு கட்டிய பிறகும், இந்தியாவின் செல்வத்தை சுரண்ட வேண்டும் என்ற கொள்கையை மட்டும் அது தொடர்ந்து பின்பற்றி வந்தது. இதற்கு முன் இந்தியாவில் ஆட்சி செய்தவர்களிலிருந்து பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இந்த விதத்தில் மாறுபட்டிருந்தது.

பரம்பரையாக கைத்தொழில் உற்பத்தியிலும், கலைச்சின்னங்கள் செய்வதிலும் இந்தியா உலகின் ஏனைய நாடுகளைவிட முதலிடம் வகித்து வந்தது. இந்தியத் தொழில்களிலேயே மிகவும் முக்கியமானது ஜவுளி உற்பத்தியாகும். டாக்கா மஸ்லின், லாசூர் கம்பளம், காஷ்மீர் சால்வை, பனாரஸ் கைப்பின்னல் போன்றவை உலகப் புகழ் பெற்றவையாகும். தந்தத்திலான பொருட்கள், மரவேலைப்பாடுகள், அணிகலன்கள் போன்ற இந்தியப் பொருட்களை மக்கள் பெரிதும் விரும்பி வாங்கினர்.

மஸ்லின் துணிக்குப் பெயர் பெற்ற டாக்கா தவிர, கிருஷ்ணா நகர், சந்தேரி, ஆரணி, பனாரஸ் போன்ற ஜவுளி உற்பத்தி மையங்கள் புகழ் பெற்றவை. அகமதாபாத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட வேட்டி, துப்பட்டா, லக்னோ சிகான், நாக்பூர் சரிகைப் பட்டுப்புடவை போன்றவையும் உலகப்புகழ் பெற்றவை. வங்காளத்திலிருந்த மூர்ஷிதாபாத், மால்டா தவிர, பிற சிறு நகரங்களும் பட்டுத்துணிக்கு பெயர் பெற்றவையாகும். காஷ்மீர், பஞ்சாப், மேற்கு ராஜஸ்தான் கம்பளித் துணிக்கு பெயர் பெற்றவையாகும்.

ஜவுளித் தொழில் தவிர, கப்பல் கட்டுதல், தோல் மற்றும் உலோக உற்பத்தியும் இந்தியாவின் சிறந்த தொழில்களாகும். பளிங்கு கற்களை வெட்டி வழுவழப்பாக்குவது, தந்த வேலை, சந்தன சிற்பங்கள் இந்திய தொழில்களில் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். பித்தளை, செப்பு, வெண்கலப் பாத்திரங்களுக்கு மொராதாபாத், காசி ஆகிய நகரங்கள் பிரசித்தி பெற்றவை. நாசிக், பூனா, ஹைதராபாத், தஞ்சாவூர் சிறந்த உலோக வேலைப்பாடுகளுக்கு பெயர் பெற்றவை. கண்ணாடித் தொழில் கோல்ஹாபூர், சதாரா, கோரக்பூர், ஆக்ரா, சித்தூர், பாலக்காடு போன்ற இடங்களில் சிறந்து விளங்கியது. கட்ச், சிந்து, பஞ்சாப் ஆகிய இடங்களில் ஆயுதங்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. தங்கம், வெள்ளி, வைர நகைகள் உற்பத்தி இந்தியாவின் பல இடங்களில் நடைபெற்றன. இந்தியப் பொருளாதாரம் சுறுசுறுப்பாக இயங்கியது என்பதற்கு இத்தகைய கைத்தொழில்கள் சான்றாகும். இத்தகைய உலகப் புகழ்பெற்ற இந்திய கைத்தொழில் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சரியத் தொடங்கியது.

இதற்கு பல காரணங்களைக் கூறலாம். முதலாவதாக, ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்திய வணிகக்குழு பின்பற்றிய கொள்கை இந்திய கைத்தொழிலுக்கு கேடு விளைவிப்பதாக இருந்தது. தொழிற்புரட்சியின் விளைவாக, இங்கிலாந்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட விலை மலிந்த பொருட்கள் இந்திய சந்தையில் குவிக்கப்பட்டன. இதனால், இந்திய பொருட்களின் விற்பனை உள்நாட்டிலும், அயல் நாட்டிலும் பெருமளவு குறைந்தது. 1769-ல் வணிகக்குழு வங்காளத்தில் பட்டு இழை உற்பத்திக்கு ஆதரவளித்தது. ஆனால் பட்டுத்துணி விற்பனைக்கு பல தடைகளை விதித்தது.

1813 ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் பொருட்களை இந்தியாவில் விற்பதற்கேற்ற வகையில் வணிகக்குழு பல்வேறு திட்டங்களை தீட்டியது. இதற்காக, வரிக் கொள்கைகளில் மாற்றம் கொண்டு வரப்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, 1835-ல், பிரிட்டிஷ் பருத்தி துணிக்கு இறக்குமதி வரி 2.5 சதவிகிதம் என்று புதிய கடல் வாணிக விதிமுறைகள் நிர்ணயித்தன. அதேபோல், இங்கிலாந்து பொருட்கள் இங்கிலாந்து நாட்டு கப்பல்களில் மட்டுமே கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டது. இத்தகைய கொள்கைகளால், இந்திய பருத்தி ஆடைகள் இங்கிலாந்து சந்தைக்கு செல்ல இயலவில்லை. அதே சமயம், இங்கிலாந்து பொருட்கள் இந்திய சந்தையில் குவிந்து கிடந்தன.

இரண்டாவதாக, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷரின் அரசியல் செல்வாக்கு அதிகரித்த பிறகு, இந்திய ஆட்சியாளர்கள் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கினார்கள். இதுவரை அவர்கள் பயன்படுத்தி வந்த அரச உடைகள், ஆயுதங்கள், கலைப்பொருட்கள் போன்ற ஆடம்பரப் பொருட்களுக்கான தேவைகளும் குறையத் தொடங்கின.

மூன்றாவதாக, பரம்பரை அரச வம்சங்கள், பிரபுக்கள், செல்வந்தர்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தனர். அவர்கள் பயன்படுத்திவந்த பரம்பரை ஆடம்பரப் பொருட்களின் தேவையும் பெருமளவு குறைந்தன.

நான்காவதாக, தொழிற்புரட்சியன் போது ஐரோப்பாவில் புதிய இயந்திரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. கைத்தறிகளுக்குப் பதில் விசைத்தறிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்தியாவிலும் இயந்திரங்கள் சிறிது சிறிதாக கொண்டு வரப்பட்டதால், கைத்தொழில் நசிந்தது. இயந்திரத்தைக் கொண்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் மலிவான விலையில் கிடைத்தன. குறைந்த நேரத்தில் அதிக பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன.

ஐந்தாவதாக, புதிய தகவல் தொடர்பு மற்றும் போக்குவரத்து வசதிகளும் பொதுமக்கள் வாழ்க்கையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. முன்பு, மாட்டு வண்டிகளும் படகுகளும் பொருட்களை கொண்டு செல்ல பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆனால், பின்னர் ரயில்பாதைகளும் நீராவிப் படகுகளும் போக்குவரத்துக்கு பயன்படுத்தப்பட்டன. நாட்டின் உட்பகுதிகளை இணைக்கும் வகையில் சாலைகளும் போடப்பட்டன. இங்கிலாந்திலிருந்து எளிதாக உற்பத்திப் பொருட்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இந்தியர் பலர் வேலையிழந்தனர். இந்திய கைத்தொழில் வல்லுநரும், கலைப்பொருட்கள் செய்வோரும் வாழ்வாதாரத்தை இழந்தனர்.

கல்வி, சமுதாய சீர்திருத்தங்கள்

ஆரம்ப காலத்தில் கிழக்கிந்திய வணிகக்குழு கல்வி தொடர்பான நடவடிக்கைகளில் அவ்வளவு ஆர்வம் காட்டவில்லை. 1757-ல் ஆங்கிலேயர் வங்காளத்தைக் கைப்பற்றியபோதும், கல்வியைப் புகட்டும் பொறுப்பு இந்தியர்களிடமே இருந்தது. அரபி, பாரசீகம், வடமொழி ஆகியவற்றில் எழுதப்பட்ட நூல்களே கற்பிக்கப்பட்டு வந்தன. 1781-ல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் கல்கத்தாவில் ஒரு மதரசாவை நிறுவி அங்கு அரபி, பாரசீக மொழிகள் உட்பட முஸ்லீம் சட்டங்கள் கற்பிக்கப்படுவதை ஊக்குவித்தார்.

பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு 1791-ல் பிரிட்டிஷ் தூதுவரான “ஜோனாதன் டங்கன்” என்பவரது சீரிய முயற்சியால் காசியில் ஒரு வடமொழிக் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. இங்கு, இந்துச் சட்டங்கள் மற்றும் தத்துவம் போன்றவை கற்பிக்கப்பட்டன. இதனால், 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று பத்தாண்டுகளில் பாரம்பரிய கல்வி முறைகளும், கல்விக்கூடங்களுமே கல்வியைப் பரப்பி வந்தன.

வங்காளத்தில் மட்டும் ஏறத்தாழ 80,000 பாரம்பரிய கல்விக்கூடங்கள் செயல்பட்டு வந்ததாக அரசாங்க மற்றும் திருச்சபை ஆவணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அதாவது, அந்த மாகாணத்தில் மட்டும் குறைந்தபட்சம் 400 பேருக்கு ஒரு கல்விச்சாலை என்ற விகிதத்தில் செயல்பட்டன. இதுவே, கீழ்த்திசை கல்விமுறையின் சிறப்பாகும். சென்னை, பம்பாய், பஞ்சாப் போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வும் இத்தகைய கல்வி நிலை இருந்ததையே உறுதிப்படுத்துகிறது. அன்றைய இந்தியாவில் கிராமந்தோறும் பள்ளிகள் இருந்தன.

கிழக்கிந்திய வணிகக்குழுவின் ஆட்சி, கல்வியைப் பொறுத்தவரை ஒருவித இரட்டை நிலைக்கொள்கையைப் பின்பற்றியது. நடைமுறையிலிருந்து கீழ்த்திசை கல்விமுறையை ஊக்குவிக்க மறுத்தது. மாறாக, ஆங்கில மொழிக்கும் மேலை நாட்டுக் கல்விக்கும் முக்கியத்துவம் அளித்தது. 1813 ஆம் ஆண்டு பட்டயச்சட்டம் இந்தியாவில் கல்வி வளர்ச்சிக்கென அரசு ஆண்டுக்கு ஒரு லட்சம் ஒதுக்க வகை செய்தது. பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தில் இச்சட்டம் இயற்றப்பட்டபோதே இது குறித்து நீண்ட விவாதம் நடைபெற்றது.

அக்காலத்தில் பிரிட்டிஷ் அறிஞர்கள் இந்தியாவில் கல்வி வளர்ச்சி குறித்து இருவேறு கருத்துக்களை கொண்டிருந்தனர். கீழ்த்திசைவாதிகள் (ஓரியண்டலிஸ்ட்) என்றழைக்கப்பட்ட குழுவினர் இந்திய மொழிகளும் கீழ்த்திசை பாடங்களும் வளர்க்கப்பட வேண்டும் என வாதிட்டனர். மற்றொரு பிரிவினரான, ஆங்கிலவாதிகள்(ஆங்கிலிசிஸ்ட்) மேலை நாட்டு அறிவியலும் இலக்கியமும் ஆங்கில மொழிவழி கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறினர்.

1829-ல் தலைமை ஆளுநராக பதவியேற்ற வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு இந்தியாவில் ஆங்கில மொழி வழிக்கல்வி வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். 1835 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் கல்விக் குழுவில் இடம் பெற்றிருந்த 10 உறுப்பினர்களும் இரு வேறுபட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர். குழுவின் தலைவர் மெக்காலேபிரபு உள்ளிட்ட ஐந்து பேரும் ஆங்கில மொழி வழிக்கல்வியை ஆதரித்தனர். எஞ்சிய ஐந்து பேர் கீழ்த்திசை மொழிகளுக்காக வாதாடினர். இந்த முட்டுக்கட்டை நிலை பிப்ரவரி 2-ம் நாள் வரை தொடர்ந்தது. அன்றுதான், குழுவின் தலைவரான மெக்காலே பிரபு ஆங்கில மொழி வழிக்கல்வியை ஆதரித்த தனது புகழ்பெற்ற குறிப்பை அறிவித்தார். பல்வேறு தரப்பினரின் எதிர்ப்புகளையும் மீறி 1835 மார்ச் 7 ஆம் நாள் பெண்டிங் பிரபு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார். இந்த தீர்மானத்தின்படி, இனிமேல் மேலை நாட்டு அறிவியல் மற்றும் இலக்கியங்களை ஆங்கில மொழி வழியில் பயிற்றுவிப்பதற்கே அரசு நிதி செலவிடப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

1854 ஆம் ஆண்டு சர் சார்லஸ் உட் என்பவர் தனது பிரமாண்டமான கல்விக் கொள்கையடங்கிய அறிக்கையை அனுப்பி வைத்தார். ஐந்து மாகாணங்களிலும் கல்வித்துறை நிறுவப்பட்டது. தனியார்

பாங்களிப்பை ஊக்குவிப்பதற்காக மானிய உதவி அளிப்பதற்கான திட்டமும் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. மேலும், இந்த குறிப்பு தொழிற்கல்வி, ஆசிரியர் பயிற்சி மற்றும் பெண் கல்வி ஆகியவற்றுக்கான பள்ளிகள் நிறுவப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியது. அனைத்துக்கும் மேலாக, கல்கத்தா, பம்பாய், சென்னை ஆகிய மூன்று மாகாணங்களிலும் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தை யொற்றி தலா ஒரு பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட வேண்டும் என்றும் கூறியது. இவற்றின் பலனாக, அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகளில் இந்தியக் கல்வி விரைவாக மேலை நாட்டுமயமாக்கப்பட்டது.

சமூகக் கொள்கைகளும் சட்டங்களும்

தொடக்கத்தில், ஆங்கிலேயரின் கவனம் வாணிபத்தைப் பெருக்குவதிலும், பொருளாதாரத்தை சுரண்டி அதிக லாபம் ஈட்டுவதிலுமே இருந்தது. ஆகவே, சமூக, சமய சீர்திருத்தங்களில் அவர்கள் அவ்வளவாக ஈடுபாடு காட்டவில்லை. மேலும், இந்தியர்களின் சமூக, சமய பழக்கங்களிலும், அமைப்புகளிலும்தலையிட்டால்தங்களதுவணிகநலன்கள் பாதிக்கப்படலாம் என அவர்கள் அஞ்சினர். அதே சமயம், இந்தியர்களின் பழக்க வழக்கங்களை விமர்சித்து வந்ததன் மூலம், இந்தியர்களிடையே ஒருவித தாழ்வு மனப்பான்மையையும் அவர்கள் உருவாக்கினர் என்றும் கூறலாம்.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் இந்தியாவில் தோன்றிய சமூக, சமய சீர்திருத்த இயக்கங்கள் வணிகக்குழு ஆட்சியின் கவனத்தை ஈர்த்தன. கிறித்துவ சமயப்பரப்பாளர்களின் பிரச்சாரம் படித்த இந்தியர்களிடையே ஒருவித சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. மேலை நாட்டு கருத்துக்களும் கல்வியும் செய்தித்தாள்கள் மூலமாக சென்றடைந்து பொது மக்களிடையே போதிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு போன்ற ஒரு சில பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களும் தங்களது தனிப்பட்ட கவனத்தை இதில் செலுத்தினர். குறிப்பாக, பெண் விடுதலை குறித்தும் ஜாதிப்பாகுபாடு குறித்தும் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.

மகளிர் குறித்த சமூக சட்டங்கள்

பிரிட்டிஷார் தங்களது ஆட்சியை இந்தியாவில் நிறுவிய காலக்கட்டத்தில் பெண்களின் நிலைமை திருப்திகரமாக இல்லை. சதி என்ற உடன்கட்டையேறும் வழக்கம், பர்தா அணியும் முறை, குழந்தைத் திருமணம், பெண் சிசுக்கொலை, வரதட்சணை, பலதாரமணம் போன்ற சமூகக் கொடுமைகள் பெண்களின் வாழ்க்கையை சீரழித்தன. பெண் என்பவள் நான்கு சுவற்றுக்குள் அடைத்து வைக்கப்பட்டாள். கல்விக் கதவுகள் அவளுக்கு திறக்கப்படவில்லை. பொருளாதார ரீதியாகக்கூட அவளது நிலை பரிதாபமாகவே காணப்பட்டது. ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே சமூக, பொருளாதார சமத்துவம் காணப்படவில்லை. ஒரு இந்துப்பெண் சொத்துக்கு வாரிசாக வழியில்லை. மொத்தத்தில், அவள் ஆண்களை நம்பியே வாழவேண்டியிருந்தது.

சமூக சீர்திருத்தவாதிகள், மனித நேயமிக்கவர்கள், சில பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் ஆகியோரின் தீவிர முயற்சிகளால், இந்திய சமுதாயத்தில் பெண்களின் நிலையை மேம்படுத்துவதற்காக 19 மற்றும் 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சில சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. இவற்றில் முதலாவதாக வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு ஆட்சிக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட சதிமுறை ஒழிப்பு சட்டத்தைக் கூறலாம்.

பெண் சிசுக்கொலை

19 ஆம் நூற்றாண்டின் பின் இந்திய சமுதாயத்தை உலுக்கிய பிரச்சனை மனிதாபிமானமற்ற கொடும்செயலான பெண்சிசுக்கொலையாகும். ராஜபுதனம், பஞ்சாப், வடமேற்கு மாகாணங்களில் இது பரவலாக காணப்பட்டது. கர்னல் டாட், ஜான்சன் டன்கன், மால்கம் போன்ற பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் பெண் சிசுக்கொலை குறித்து விளக்கமாக ஆய்வு செய்தனர். குடும்பப் பெருமை, பெண்ணுக்கு ஏற்ற வரன் கிடைக்காது என்ற அச்சம், வரப்போகும் மாமியாரிடம் பணிந்து போவதற்கு தயக்கம் போன்ற காரணங்களால் பெண் சிசுக்களை கொல்லும் வழக்கம் நிலவியதாக இவர்கள் கருதினர். பெண் குழந்தைகள் பிறந்த உடனேயே, அபினியை விழுங்கச் செய்தல், கழுத்தை நெறித்தல், வேண்டுமென்றே ஒதுக்குதல் போன்ற வழிமுறைகளைக் கையாண்டு அவற்றை கொன்றனர்.

1795, 1802, 1804 பின்னர் 1870 ஆகிய ஆண்டுகளில் இந்த வழக்கத்தை தடை செய்து சில சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. ஆனால், இந்த கொடிய சமூகத்தீங்கை சட்டங்களால் மட்டுமே முழுவதும் ஒழிக்க முடியவில்லை. கல்வி மற்றும் பொதுக் கருத்தை உருவாக்குதல் போன்ற நடைமுறைகள் வாயிலாகவே படிப்படியாக இவ்வழக்கம் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது.

விதவைகள் மறுமணம்

பண்டைய இந்தியாவில் விதவைகள் மறுமணம் வழக்கத்திலிருந்தது என்பதற்கு பல வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளன. காலப்போக்கில் இது கைவிடப்பட்டு, 19 ஆம் நூற்றாண்டில் விதவைகளின் எண்ணிக்கை லட்சக்கணக்கில் பெருகியது. எனவே, மீண்டும் விதவைகள் மறுமணத்தை நடைமுறைக்கு கொண்டுவர வேண்டியது சமூக சீர்திருத்தவாதிகளின் முக்கிய கடமையாக இருந்தது. அக்கால பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் விதவைகள் மறுமணம் குறித்து கட்டுரைகள் எழுதிய இவர்கள் மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினார்கள்.

இராஜா ராம்மோகன் ராய், எஸ்வர சந்திர வித்யா சாகர் இத்தகைய சீர்திருத்தவாதிகளில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். புத்தகங்கள், துண்டுப் பிரசுரங்கள், பலர் கையெழுத்திட்ட விண்ணப்பங்கள் போன்ற பிரச்சார யுக்திகள் மூலமாக இவர்கள் விதவைகள் மறுமணத்தை ஆதரித்து பெருமளவு பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டனர். 1856 ஜூலையில் தலைமை ஆளுநர் ஆலோசனைக்குழு உறுப்பினரான ஜே.பி. கிராண்ட் என்பவர் விதவைகள் மறுமணம் குறித்த சட்டமுன்வடிவை அறிமுகப்படுத்தினார். 1856 ஜூலை 13-ம் நாள் இது நிறைவேற்றப்பட்டது. 1856 ஆம் ஆண்டு விதவைகள் மறுமணச் சட்டம் என்று இது அழைக்கப்பட்டது.

குழந்தை மணம்

குழந்தை மணம் என்பது இந்தியாவில் பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்டு வந்த மற்றொரு அநீதியாகும். கேசவ சந்திர சென் என்பவரது முயற்சியால் 1870-ல் இந்திய சீர்திருத்தகழகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 'மசாபாப் பாலவிவாகம்' என்ற இதழை பி.எம். மலபாரி என்பவர் தொடங்கி குழந்தை மணத்துக்கு எதிராகப் போராடினார். 1846-ல் திருமணத்துக்கான குறைந்தபட்ச வயது

பெண்ணுக்கு 10 ஆக இருந்தது. 1891-ல் இயற்றப்பட்ட சட்டத்தின்படி அது 12 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. 1930 ஆண்டு சாரதா சட்டப்படி குறைந்தபட்ச வயது 14 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. இந்திய விடுதலைக்குப் பிறகு அது 14-லிருந்து 18 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.

பர்தா முறை

19, 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பர்தா அணியும் வழக்கத்துக்கெதிராக குரல்கள் எழுந்தன. குடியானவர்களிடையே இந்த வழக்கம் கடுமையானதாக இல்லை. தென்னிந்தியாவிலும் இவ்வழக்கம் பெருமளவு காணப்படவில்லை. தேசிய இயக்கத்தில் அதிக அளவிலான பெண்கள் கலந்து கொண்டனர். காலப்போக்கில் எந்தவொரு குறிப்பிட்ட சட்டமும் இயற்றப்படாமலேயே இவ்வழக்கம் மறைந்து போயிற்று.

ஜாதி முறைக்கு எதிரான போராட்டமும் அது தொடர்பான சட்டங்களும்

பெண்கள் விடுதலைக்கு அடுத்த நிலையில் சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் ஜாதிக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான இயக்கங்களை முன்னின்று நடத்தினர். இந்திய சமுதாயத்தில் ஜாதிமுறை ஒரு பலவீனமாகவே திகழ்கிறது. அடிப்படையில், பிராமணர், ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று நான்காக சமுதாயம் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. சமுதாயத்தில் இந்த பிளவுகளால் வேறுபாடுகள் நிலவின. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்தியாவில் பிறப்பால் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட பல்வேறு கிளை ஜாதிகளும் மலிந்திருந்தன.

இதற்கிடையே சமூக விழிப்புணர்வு இந்திய மக்களிடையே தோன்றியது. 19 ஆம் நூற்றாண்டு சமூக, சமய சீர்திருத்த இயக்கங்களில் தீண்டாமை ஒழிப்பும் முக்கிய பிரச்சனையாக முன்னிறுத்தப்பட்டது. மகாத்மா காந்தி தனது அபிவிருத்தி திட்டத்தில் தீண்டாமை ஒழிப்பையும் ஒரு பகுதியாக சேர்த்திருந்தார். 'ஹரிஜன்' என்ற செய்தி ஏட்டை நடத்திய அவர் 'ஹரிஜன் சேவக் சங்' என்ற அமைப்பையும் ஏற்படுத்தினார்.

டாக்டர் பீம்ராவ் அம்பேத்கர் தனது வாழ்நாள் முழுவதையும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவே அர்ப்பணித்தார். இதற்காக, அவர் 1924-ம் பம்பாயில் "பகிஷ்கரிட் ஹிட்காரினி சபை" என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார்.

பின்னர், ஜாதிக் கொடுமையை எதிர்த்து 'அகில பாரதீய தலித் வர்க்க சபை' என்ற அமைப்பையும் தோற்றுவித்தார். மேற்கு இந்தியாவில் ஜோதிராவ் பூலே சத்ய சோதக் சமாஜத்தையும், கேரளாவில் ஸ்ரீ நாராயணகுரு ஸ்ரீ நாராயண பரிபாலனயோகம் என்ற அமைப்பையும் தோற்றுவித்து தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே சுயமரியாதை உணர்வை ஏற்படுத்தினர். 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சென்னை மாகாணத்தில் ஈ.வெ.ரா. பெரியார் சுயமரியாதை இயக்கத்தை நடத்தினார். ஜாதிக் கொடுமைகளை எதிர்த்து பல தனி நபர்களும் நிறுவனங்களும் போராடின. பொதுக் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுக்கத் தடை, கோயிலில் நுழையத் தடை, பள்ளிகளில் சேர தடை போன்ற ஹரிஜனங்களுக்கு இழைக்கப் பட்டுவந்த அநீதிகளை எதிர்த்து இப்போராட்டங்கள் நடைபெற்றன.

வினாக்கள்

1. பிரிட்டிஷ் வணிக கொள்கைகளால் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட தொழிற்சாலை வளர்ச்சி பற்றி குறிப்பு தருக.
2. பிரிட்டிஷாரின் நிலையான நிலவரித் திட்டம் பற்றி குறிப்பிடுக.
3. பிரிட்டிஷாரின் சமூகக் கொள்கைகளும் சட்டங்களும் குறித்து விவாதி.

